

Roman Polách dal pořadu Debuty online podobu a ve Chvilce poezie zveřejňuje text z hlubin ostravské noci

ostravan.cz, 2. 12. 2020

2.12.2020 Ivan Mottýl Obraz & Slovo Chvilka poezie

Ostravský poeta a literární vědec Roman Polách (1986) své básnické texty většinou předčítá z displeje mobilu, což někteří konzervativní návštěvníci autorských čtení nevidí zrovna rádi. Polách se ale hlavně s neutuchající pílí věnuje nováčkům v literárním provozu, jeho pořad Debuty aktuálně dostal i on-line podobu na kanálu YouTube.

Roman Polách při autorském čtení.

Foto: archiv

Vlastní tvorbu přitom Roman Polách trochu zanedbává, alespoň v básnických kruzích říká: „Napíšu tak jeden text za čtvrt roku.“ Doufejme však, že i s tímto tempem už nastřádal verše pro druhou sbírku, jeho prvotina totiž byla literární událostí. Překvapivě vycizelovaný debut představil v roce 2014 pod „janotovským“ názvem Náhlý vítr, který je ti svědkem.

Je to sbírka plná překvapivých obrazů, z nichž mnohé hned tak nejdou vyhnat z paměti. Editor Chvilky poezie třeba často myslí na tento Poláchův verš: „Hospodský, mohutný jak Bůh nebo Vít Slíva.“ Dřív jsem takto básníka Slívu neviděl, od přečtení básně mám ale při jakémkoliv setkání s brněnsko-slezským bardem až tísnivý pocit, že jeho ústy ke mně promlouvá Hospodin. A protože jde většinou o hospodské setkání, Poláchův verš ve mně rezonuje o to naléhavěji. Ale berte to s mírnou nadsázkou, po několika vodkách Hospodin ustupuje Hospodskému...

Polách vyučuje literaturu na Ostravské univerzitě a společně s Ivou Málkovou se také zaměřují na péči o nová jména v české poezie. Oba také v klubu Fiducia uvádějí pravidelný pořad Debuty, který jinde v republice nemá obdobu a zaslouží si proto mimořádnou pozornost. V minulých dnech Polách dokonce nachystal i první on-line díl Debutů, který je věnován hraniční tvorbě čili básnickým experimentům. Poezii digitální a zároveň také textům, které zaznívají na slam poetry.

Roman Polách je také novým editorem rubriky Hostinec v brněnském literárním časopise Host, což je prestižní meta pro každého začínajícího autora. A kdo touhle branou projde s pochvalou, většinou je o něm v literárním provozu ještě hodně slyšet.

Autor dnešní Chvilky poezie na výzvu editora rubriky dlouho odpovídal: „Nové básně nemám, píšu málo.“ Což ovšem také může znamenat: „Nechci nic zveřejnit zrovna v Ostravanu, ale jinak píšu docela dost.“ Je to regulérní postup, Ostravan opravdu není literární salon, jen všeobecný kulturní deník s regionálním omezením. Poláchovy e-maily ovšem vždy obsahovaly nějakou podstatnou náhradu za neposlané básně, nedávno třeba napsal: „Opravdu žádné nové básně nemám. Mám jen tenhle bonmot: Environmentální krize se našeho světa netýká, je v pořádku, uprchlická krize se našeho národa netýká, je v pořádku, pandemická krize se nás netýká, jsme v pořádku. Došli jsme v popírání a v míře sobeckosti od vnějšího světa až na hranu našich já.“

V básníkově prvotině Náhlý vítr, který je ti svědkem také zazní verš: „Pán Bůh je zcela jistě surrealista.“ A následující text Romana Polácha, který v průběhu listopadu nakonec přece překvapivě poslal do rubriky Chvilka poezie, je surrealisticými východisky minimálně inspirován. „K básni nemám žádný komentář,“ dodal autor k přiloženým veršům, podrobnější komentář si proto odpustí i tato rubrika. V každém případě je to fascinující básnický náhled do ostravské noci v činžovním domě. A rádi plníme také tuto prosbu: „Báseň nemá žádný název. Nepište tam, prosím, ani hvězdičky, jak to mají v některých časopisech u básní bez názvů ve zvyku.“

poslední štěkot noci otevírá kolektivní náruč tmě rozumu
dálnice podzimu milénia asfaltu nalepená na kolech větru
letadlo uprostřed temné části dne jako by se prorvala přehrada
hluková hudba spánku siréna oddechování
traktem topení lze zaslechnout morseovku sousedů
budík jejich záchodů je pravidelný
mořský příboj plnění mís
nedaleké hučení pravěkého zvířete autobusu
alarm procházejících lidí pod okny
vstáváme omýváme cizí tváře
chůze tmou všichni jsou blízcí jako rodina
nikdy nelze porozumět dvěma lidem ve tmě
nejednou jakýmsi kouzlem zmizí uprostřed hovoru
po parapetu se prochází kočka průvanu
tichá pošta smrti
pracovat v noci znamená slyšet nehodu
a být neznámým svědkem navždy
vypnuté rádio sídliště je i přesto v zásuvce
neustále se pokouší písknout ale vychází jen vzduch
nafukuje ten samý míč takřka sedm hodin
kardiomyopatie měsíce v hrudi
sousedé nad námi hrají v pozdní noci kuželky u botníku
a pak po všech pokojích
naše těla atomové stíny času si nevědí se sebou rady
aby pak kočka vyzvrátila podzimní slunce
Přečtěte si více z rubriky " Obraz & Slovo ", nebo přejděte na úvodní stranu .

Nejnovější články

Autor: Ivan Mottýl

Zdroj: <https://www.ostravan.cz/68413/roman-polach-dal-poradu-debuty-online-podobu-a-ve-chvilce-poezie-zverejnuje-text-z-hlubin-ostravske-noci/>